

Iu- di- cii sig- num: tel- lus
su- do- re ma- des- cet.

No cal ser entès en música per a adonar-se que la melodia darrera és més exuberant en la riquesa de notes que la primera, i que ambdues versions musicals són ben diferents i, per tant, independents.

Acompanyant el text en català tenim dues versions musicals, que divergeixen bastant. Originalment, van en pauta de tetràgram, que en l'adaptació de Gregori es transforma en pentàgram. La melodia més antiga acompanya la traducció catalana inclosa en el *Lectionarium* del segle XV, és a dir, el còdex 184, on al final de cada cobla s'apunta el començament del refrany, que és complet després de la darrera. És així:

Al jorn del ju- di- ci par- rà qui hau- rà fayt
ser- vi- ci. Un rey vendrà per- pe-
tu- al del cell que hanc may no'n fon ay- tal;
en- ca- ra ven- drà cer- ta- na- ment per
(en carn)
far del se- gle ju- ga- [ment.]